CONCLUSIE VAN DE ADVOCAAT-GENERAAL K. ROEMER VAN 28 JUNI 1972 [1]

Mijnheer de President,

mijne heren Rechters,

Verzoeker in het onderhavige geding is sinds 10 oktober 1966 werkzaam bij het Europese Parlement. Aanvankelijk was hij hulpfunctionaris, op 1 maart 1967 werd hij tijdelijk functionaris en met ingang van 1 maart 1969 werd hij benoemd tot ambtenaar in vaste dienst. Momenteel is verzoeker als adjunct-vertaler in de rang LA 7 werkzaam bij de Italiaanse sectie van de vertaalafdeling van het Europese Parlement.

Bij kennisgeving nr. 542 van 7 juli 1971 werd mededeling gedaan van een vacature bij deze afdeling voor de post van vertaler in de loopbaan LA 6/LA 5 bij de Italiaanse sectie. In deze vacature moest door overplaatsing of bevordering worden voorzien. Sollicitaties konden tot en met 20 juli 1971 worden ingediend. Verzoeker en mevrouw Dell'Omodarme, een andere adjunct-vertaler Italiaans bij de vertaalafdeling van het Parlement, solliciteerden naar deze post. Bij besluit van de voorzitter van het Parlement van 7 september 1971 werd in de post voorzien door bevordering van genoemde andere sollicitante naar de rang LA 6 met ingang van 1 oktober 1971. Dit besluit werd het personeel van het Parlement op 8 oktober 1971 op het publikatiebord medegedeeld.

De rechtmatigheid van het besluit is de inzet van dit geding. — Verzoeker is namelijk van mening dat om verschillende redenen moet worden getwijfeld aan de juistheid van het genomen besluit. Daarom wendde hij zich met een op 8 november 1971 ingediend beroepschrift tot het Hof van Justitie, waarin hij concludeert dat het den Hove behage:

— het besluit van de voorzitter van het Europese Parlement van 7 september 1971 nietig te verklaren;

— het Parlement te veroordelen tot toepassing van artikel 85 van het Statuut van de ambtenaren;

— opdracht te geven tot een nieuwe bevorderingsprocedure ter voorziening in de vacature per 1 oktober 1971.

Deze conclusies zullen wij thans aan een nadere beschouwing onderwerpen.

1. De eerste en zeker de belangrijkste grief is dat het bestreden besluit is genomen ofschoon verzoeker, één der twee sollicitanten naar de vacature, op dat tijdstip het enige over hem bestaande beoordelingsrapport en zijn opmerkingen daarbij nog niet had teruggegeven, zodat het tot aanstelling bevoegde gezag bij het afwegen van de verdiensten niet over deze gegevens beschikte. Volgens verzoeker levert dit een schending op van artikel 45 juncto artikel 43 van het Statuut van de ambtenaren.

In dit verband zij om te beginnen het volgende opgemerkt. In de loop van het geding is gebleken dat verzoeker in de periode van 16 juni tot 30 juli 1971 met vakantieverlof, respectievelijk met bijzonder verlof was voor het volgen van een cursus. Blijkbaar is hij alleen op 19 juli 1971 even naar Luxemburg teruggekeerd om zijn schriftelijke sollicitatie in te dienen, nadat de kennisgeving van vacature hem ondanks zijn afwezigheid ter ore was gekomen. Op 15 juli 1971, dus toen hij afwezig was, werd zijn beoordelingsrapport over de jaren 1969 en 1970 aan hem toegezonden met het verzoek dit, met zijn eventuele opmerkingen, uiterlijk 20 juli 1971 terug te zenden. Verzoeker was blijkbaar niet tevreden met

1 — Vertaald uit het Duits.

deze beoordeling; met name meende hij tegenstrijdigheden in de beoordeling te hebben ontdekt. Hij wilde derhalve verduidelijkingen aanbrengen en zich op bepaalde punten rechtvaardigen. Kennelijk heeft hij hiertoe reeds vóór zijn verlof en ook direct na terugkeer zijn chef om bepaalde documenten (door verzoeker gemaakte vertalingen) verzocht, doch deze niet dadelijk ontvangen. In ieder geval blijkt uit de stukken dat verzoeker zijn chef op 29 september 1971 een brief heeft geschreven, waarin hij terloops (de brief gold in hoofdzaak iets anders) verzocht om zijn vertalingen met de daarin eventueel aangebrachte correcties. — Toen verzoeker zijn opmerkingen over het beoordelingsrapport ten slotte op 26 oktober 1971 had geformuleerd, zond hij deze niet met het beoordelingsrapport rechtsstreeks aan het tot aanstelling bevoegde gezag, doch legde hij deze pas op 8 november 1971 te zamen met zijn beroep aan het Hof van Justitie over. Op dat tijdstip was het besluit over de bevordering reeds lang genomen, zodat vaststaat dat daarbij niet is gelet op verzoekers opmerkingen over zijn beoordelingsrapport. Het is niet geheel duidelijk of daarbij ook het beoordelingsrapport van verzoeker buiten beschouwing is gelaten. Ik kom daarop aanstonds nog terug.

Bij deze feiten is het een en ander aan te tekenen.

Het lijdt geen twijfel dat bevorderingen plaatsvinden na afweging van de verdiensten der in aanmerking komende sollicitanten en op basis van de over hen uitgebrachte beoordelingsrapporten. Dat blijkt reeds uit de tekst van artikel 45 van het Statuut van de ambtenaren. Ook het Hof van Justitie heeft zich herhaaldelijk in die zin uitgesproken (zaken 94 en 96-63; 97-63, Jurisprudentie, Deel X, blz. 615 en blz. 1061). — Daarnaast mag men ervan uitgaan dat voor het nemen van bevorderingsbesluiten ook de opmerkingen van de betrokkenen bij hun beoordelingsrapporten van belang zijn. Door de hierin dikwijls aangebrachte feitelijke rechtvaardigingen en verduidelijkingen tegenover noodzakelijkerwijs subjectieve meningen van superieuren kunnen zij van invloed zijn op het gewicht hiervan. In ieder geval moeten zij als onderdeel van het persoonsdossier in aanmerking worden genomen bij bevorderingen.

Als gezegd, is met betrekking tot verzoekers beoordelingsrapport niet geheel duidelijk of het tot aanstelling bevoegd gezag daaraan bij het bevorderingsbesluit de nodige aandacht heeft geschonken. Weliswaar heeft het Parlement als verweerder in de loop van het geding verzekerd dat er rekening mee is gehouden. Het is echter niet geheel uit de doeken gekomen of eventueel met een kopie van het rapport, dat nog in handen van verzoeker was, kon worden gewerkt, of dat het tot aanstelling bevoegde gezag slechts via de secretaris-generaal, die het rapport op 13 juli 1971 heeft ondertekend, is ingelicht over de inhoud ervan. Wanneer slechts dit laatste het geval is, moet inderdaad ernstig worden betwijfeld of dit voldoende is, omdat nauwelijks kan worden aangenomen dat de secretaris-generaal zonder nadere documenten geruime tijd na de ondertekening van het rapport nog precies wist wat erin stond en dit aan het tot aanstelling bevoegde gezag voor diens besluit kon mededelen. — Welbeschouwd, kan dit echter in het midden blijven, omdat mijns inziens andere overwegingen een redelijke beoordeling van de eerste grief mogelijk maken, zulks niet alleen wat betreft het in aanmerking nemen van het beoordelingsrapport, maar ook het onbetwist buiten beschouwing laten van verzoekers opmerkingen bij zijn beoordelingsrapport.

Het is namelijk duidelijk dat, indien de inhoud van het beoordelingsrapport evenmin als de door verzoeker daarbij gemaakte opmerkingen ter kennis zijn gekomen van het tot aanstelling bevoegd gezag, dit zonder meer moet worden toegeschreven aan het door niets te rechtvaardigen gedrag van verzoeker zelf. Weliswaar kan hem moeilijk worden verwe-

ten dat hij het beoordelingsrapport en zijn opmerkingen niet, zoals de Directeur-generaal Administratie hem in de brief van 15 juli 1971 had verzocht, binnen vijf dagen heeft teruggezonden, omdat hij in die periode met verlof was en blijkbaar alleen op 19 juli 1971 korte tijd in Luxemburg vertoefde. Maar na terugkeer van verlof, dat wil zeggen direct na 2 augustus 1971, had hij moeten zorgen onmiddellijk al het nodige ter voorbereiding van zijn opmerkingen te doen en deze vervolgens onverwijld met het beoordelingsrapport aan de administratie moeten doen toekomen. Daar was alle aanleiding voor, omdat verzoeker naar een post in een hogere rang had gesolliciteerd en derhalve reden had om het tot aanstelling bevoegde gezag alle daarvoor noodzakelijke gegevens te verschaffen, dus ook het beoordelingsrapport met eventuele opmerkingen, dat wil zeggen waarvan hij wist dat zij bij de beoordeling van zijn verdiensten van beslissende betekenis zijn. Ziet men naar de inhoud van de later ingediende opmerkingen, dan is mijns inziens ook nauwelijks geloofwaardig dat dit in de tijdspanne tot het bevorderingsbesluit niet meer mogelijk is geweest. En wanneer er werkelijk ernstige belemmeringen waren, dan had het toch zeker op verzoekers weg gelegen het tot aanstelling bevoegd gezag daarover in te lichten en verlenging van de termijn en opschorting van de benoemingsprocedure te bewerkstelligen. In werkelijkheid is niets van dit alles gebeurd. Daarom kan verzoeker — ondanks het ontbreken van een statutaire termijnbepaling voor de terugzending van het beoordelingsrapport — worden verweten dat hij heeft gehandeld met miskenning, zoal niet van een bevel van zijn chef om het rapport terug te geven, dan toch van de algemene, op iedere ambtenaar rustende plicht tot loyaal gedrag en medewerking, zoals die in de rechtspraak (zie bij voorbeeld zaak 3-66) is omschreven. In ieder geval moet ervan worden uitgegaan dat op verzoeker in de bijzondere bevorderingsprocedure waarin hij belanghebbende was, de *plicht* rustte al het mogelijke te doen opdat de nodige besluiten naar behoren konden worden genomen. Nu hij zich niet dienovereenkomstig heeft gedragen, mocht het tot aanstelling bevoegd gezag inderdaad aannemen dat verzoeker geen aanmerkingen op zijn beoordelingsrapport had, wellicht zelfs niet meer geïnteresseerd was in handhaving van zijn sollicitatie. Wie echter de behartiging van zijn eigen belangen dusdanig veronachtzaamt en in een procedure waarin het vooral op eigen initiatieven aankomt, zonder duidelijk aanwijsbare reden blijft stilzitten, kan niet met het verwijt komen dat de administratie de procedure niet naar behoren heeft gevolgd, omdat zij niet alles heeft gedaan om de binnengekomen sollicitaties op de juiste wijze te behandelen. In dit opzicht kan zeker niet in de laatste plaats worden gewezen op de rechtspraak in soortgelijke gevallen, waarbij tevens werd beklemtoond dat er geen sprake is van procedurefouten, bestaande in veronachtzaming van documenten, wanneer dit aan verzoeker kan worden verweten. Hiertoe verwijs ik naar de arresten in onder meer de zaken 3-66, 3-67 en 76-69 (Jurisprudentie, Deel XII, blz. 631; Deel XIV, blz. 35; Deel XVII, blz. 297).

Derhalve kan slechts worden geconcludeerd dat de omstandigheid dat met het beoordelingsrapport van verzoeker mogelijkerwijs geen rekening is gehouden en met zijn desbetreffende opmerkingen in het geheel geen rekening is gehouden, gezien zijn eigen optreden — waarbij mede te denken valt aan het punt rechtsverwerking —, geen grond kan opleveren voor nietigverklaring van het bestreden besluit.

2. Met betrekking tot de tweede grief, de motiveringsklacht (schending van artikel 25 van het Statuut van de ambtenaren), kan ik veel korter zijn. Zoals U weet, betoogt verzoeker dat het niet voldoende is dat het bestreden besluit slechts verwijst naar een voorstel van de secretaris-generaal en naar artikel 45 van het Statuut van de ambtenaren. Een materiële motivering was nodig geweest, dat

wil zeggen de verklaring dat het tot aanstelling bevoegd gezag rekening had gehouden met de desbetreffende beoordelingsrapporten, ze onderling had vergeleken en de verdiensten van de benoemde kandidaat het hoogst had aangeslagen.
Met betrekking tot dit argument kan in de eerste plaats worden opgemerkt dat de door verzoeker gevraagde verduidelijking in feite reeds genoegzaam blijkt uit de verwijzing in het besluit naar artikel 45 van het Statuut van de ambtenaren, waar juist die maatregelen worden voorgeschreven, die volgens verzoeker hadden moeten worden genoemd. — Van nog meer belang is echter dat volgens de rechtspraak reeds lang vaststaat dat positieve besluiten, zoals bevorderingen, die geen bezwarende maatregelen zijn, niet behoeven te worden gemotiveerd, terwijl ook geen gronden behoeven te worden aangegeven voor de in het bevorderingsbesluit implicite vervatte afwijzing van andere kandidaten. Ik verwijs hiervoor naar de arresten in de zaken 27-63, 94 en 96-63, 27 en 30-64 en 21-68 (Jurisprudentie, Deel X, blz. 263; Deel X, blz. 615; Deel XI, blz. 705; Deel XV, blz. 85).
Daarmee is duidelijk dat verzoekers tweede grief evenmin kan leiden tot nietigverklaring van het bestreden besluit.

3. Ten derde klaagt verzoeker over schending van het besluit van het Bureau van het Europese Parlement van 12 december 1962 houdende aanwijzing van het tot aanstelling bevoegd gezag. Volgens dit besluit moet het Bureau worden ingelicht, alvorens wordt beslist over de voorziening in posten van categorie A en dus ook van posten bij de talendienst (LA). Uit het bestreden besluit blijkt volgens verzoeker echter niet dat dit is geschied.
Alvorens op deze grief in te gaan, wil ik de inhoud van genoemd besluit, dat reeds bij een vorig, tussen dezelfde partijen aanhangig geding een rol heeft gespeeld, releveren. Voor zover hier van belang, wordt daar gezegd: „... les pouvoirs dévolus par les Statuts des fonctionnaires à l'autorité investie du pouvoir de nomination et par le régime applicable aux autres agents à l'autorité habilitée à conclure les contrats d'engagement sont exercés : 1) en ce qui concerne le Statut et ses Annexes : ... c) par le Président, sur proposition du Secrétaire Général, pour l'application aux fonctionnaires de la catégorie A jusqu'au grade 7 inclus et du cadre linguistique jusqu'au grade 6 inclus, des dispositions des articles 1, 7, 11, 12, 13, 15, 16, 22, 28 a, 29, 30, 31, 32, 34 38 39 40 41 45 48 49, 50, 51, 54, 59 § 1, 78, 87, 89, 90, ainsi que pour l'application des dispositions de l'article 1 de l'Annexe III et des articles 7 et 11 de l'Annexe IX en ce qui concerne les mêmes fonctionnaires ; toutefois, il convient d'informer au préalable le Bureau des décisions ayant trait au pourvoi des emplois de la catégorie A."
Gelet op de bewoordingen en context van deze bepaling evenals op de ter zake door verweerder afgelegde verklaringen, kan ook de beoordeling van de derde grief geen moeilijkheden geven.
In het besluit van het Parlement wordt onderscheid gemaakt tussen de categorie A en de bijzondere groep voor de talendienst „cadre linguistique"). Een dergelijke differentiatie in bepalingen ter uitvoering van het Statuut, die ten doel hebben de bevoegdheden van het tot aanstelling bevoegde gezag te splitsen en te delegeren, kan zeker niet op bezwaren stuiten, waar het Statuut zelf spreekt van een bijzonder „cadre linguistique", ook al kent het in artikel 5 slechts één categorie A en is de groep voor de talendienst met categorie A „gelijkgesteld". Er is dus moeilijk iets tegen in te brengen dat een voorafgaande kennisgeving aan het Bureau van het Europese Parlement alleen wordt geëist bij voorziening in posten van categorie A, en niet bij voorziening in posten bij de talendienst. Overigens heeft dit onderscheid bepaald ook zin. Mijns inziens is het alleszins begrijpelijk dat het Bureau tevoren wil worden ingelicht over de bezetting van posten met politieke taken en politieke invloed. Een dergelijke noodzaak bestaat echter niet voor

posten bij de groep van de talendienst, die een meer technische functie heeft.
Bij een letterlijke en redelijke uitlegging van het door verzoeker aangehaalde besluit van het Parlement blijkt derhalve dat ook in dit opzicht geen rechtsschending en derhalve geen grond tot vernietiging van het bestreden besluit bestaat.
4. Ten slotte wordt nog misbruik van bevoegdheid gesteld. Onder dit hoofd betoogt verzoeker dat het bestreden besluit niet in het belang van de dienst, doch slechts ter bevoordeling van een bepaalde persoon is genomen.
Het Parlement heeft hier om te beginnen bezwaren tegen de ontvankelijkheid opgeworpen. Het betoogt dat, waar de grief niet nauwkeurig is gemotiveerd en geen steekhoudende argumenten zijn aangevoerd, het vierde middel buiten beschouwing moet worden gelaten. — Gezien de spaarzame uiteenzettingen in het verzoekschrift onder het hoofd „misbruik van bevoegdheid", was ik aanvankelijk geneid de mening van het Parlement in dit opzicht te delen. Nu verzoeker echter ter motivering van zijn grief bij repliek naar andere uiteenzettingen in zijn verzoekschrift heeft verwezen en heeft aangevoerd dat zijn weergave van de feiten voldoende aanwijzingen bevat, schijnt het mij althans twijfelachtig of de niet-ontvankelijkheid van het middel misbruik van bevoegdheid zo voor de hand ligt. Daarom acht ik het juist in ieder geval materieel te onderzoeken of hetgeen verzoeker in dit verband heeft aangevoerd, zijn verzoek tot nietigverklaring kan motiveren.
In de eerste plaats de beweerde poging van de administratie van het Parlement om de kennisgeving van de betrokken vacature geheim te houden. Verzoeker wijst hiertoe op het feit dat de kennisgeving plaatsvond toen hij zelf, als duidelijk bij de bevordering geïnteresseerde, met medeweten van de administratie met verlof was. — Het Parlement merkt hierover echter met recht op dat de kennisgeving deugdelijk en overeenkomstig de met het personeelscomité getroffen afspraak heeft plaatsgevonden, namelijk vóór 15 juli. Voorts kan worden aangenomen dat een deugdelijke kennisgeving van vacature bij het gehele personeel bekend wordt en dat met name afwezige geïnteresseerden in het algemeen door bevriende collega's voldoende worden ingelicht. Inderdaad werd ook verzoeker ondanks zijn afwezigheid op de hoogte gesteld van de onderhavige kennisgeving en heeft hij zijn sollicitatie tijdig op 19 juli in Luxemburg kunnen indienen. — Derhalve kan de hierbedoelde omstandigheid nauwelijks als voldoende aanwijzing in de zin van verzoekers grief gelden.
Met betrekking tot twee andere in dit verband aangevoerde feiten is in het voorgaande reeds het nodige gezegd. — Dit geldt in de eerste plaats voor het feit dat het bestreden besluit is genomen zonder te letten op verzoekers opmerkingen over zijn beoordelingsrapport. Wanneer verzoeker ten deze beweert dat het hem niet mogelijk is geweest zijn opmerkingen vóór het bestreden besluit aan het tot aanstelling bevoegd gezag te doen toekomen, dan moet hem worden voorgehouden dat dit — gezien de relevante, reeds genoemde tijdspanne — niet geloofwaardig lijkt. Zoals gezegd, had bovendien van hem althans kunnen worden verwacht dat hij het tot aanstelling bevoegd gezag op de hoogte zou stellen van eventuele belemmeringen. — Ook met betrekking tot de beweerde miskenning van het besluit van het Parlement houdende aanwijzing van het tot aanstelling bevoegde gezag is het nodige gezegd. Inderdaad kan niet worden aangenomen dat het Bureau van het Parlement vóór het nemen van het bestreden besluit op de hoogte had moeten worden gesteld. — Ook de beide zojuist genoemde omstandigheden kunnen dus niet dienen als aanwijzingen voor een misbruik van bevoegdheid.
Dan blijven nog slechts verzoekers verwijzingen naar het tussen dezelfde partijen gewezen arrest in de zaak 48-70 (Jurisprudentie, Deel XVII, blz. 175), waarin zoals U weet een ten gunste van de thans bevorderde ambtenares genomen

besluit tot tewerkstelling ad interim werd vernietigd. — Daaruit wil verzoeker enerzijds afleiden dat het Hof van Justitie toen reeds heeft vastgesteld dat bedoeld besluit niet in het belang van de dienst is genomen, doch ten doel had de betrokken ambtenares een ongerechtvaardigd voordeel te verschaffen. In werkelijkheid is dit echter niet juist, daar de door verzoeker bedoelde passage in de voorwaardelijke wijs is gesteld en alleen van belang is in verband met het onderzoek naar de *ontvankelijkheid* van het beroep. Daaruit kan derhalve in het onderhavig verband niets worden afgeleid, met name niet dat ook het bestreden bevorderingsbesluit is genomen met de bedoeling de betrokken ambtenares te bevoordelen. — Wat anderzijds de bewering betreft dat aan dit arrest geen uitvoering zou zijn gegeven, dat wil zeggen het feit dat de aanvullende toelage die was verleend op grond van het besluit tot tewerkstelling ad interim, niet is teruggevorderd, moest verzoeker bij de mondelinge behandeling zelf toegeven dat zulks terecht niet is geschied, omdat niet was voldaan aan de voorwaarden van artikel 85 van het Statuut van de ambtenaren. Wij mogen dus aannemen dat verzoeker dit punt en daarmede het desbetreffende onderdeel van de vordering heeft laten vallen, hetgeen tevens de conclusie rechtvaardigt dat ook in zoverre geen aanwijzing bestaat voor misbruik van bevoegdheid.
Mitsdien faalt dus ook de grief over misbruik van bevoegdheid.

5. Ik kan derhalve mijn conclusie als volgt samenvatten:

Het door de heer Bernardi ingestelde beroep is weliswaar ontvankelijk, doch in alle onderdelen ongegrond. Het moet derhalve worden verworpen, hetgeen meebrengt dat verzoeker overeenkomstig artikel 70 van het Reglement voor de procesvoering moet worden verwezen in de aan zijn zijde gevallen kosten.